

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ALAIN PELLETIER

ΕΡΩΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

— 'Αδελφή Μαρία, ελεη ή 'Υγουμένισσα, θά μπορούσες να πιάς εδών κοντά σε μιὰ ξαυληνὴ περιβάλλης μιὰν ἄρρωστην, πού κινδυνεύει ;

— Εὐχαρίστως, Μητέρα μου, ἀπάντησε ἡ μοναχὴ μὲ μιὰ γλυκεῖα καὶ τρυφερὴ φωνή. Σὰς παρακάλεθ' ἄλλοτε νὰ με προτιμήσετε.

— 'Α ! 'Ωραία ! Δὲν ὑπάρχει ἄλλη σὶδὸ μοναστηρίου καταλληλότερη ἀπὸ σένα, Δοιπόν, ἄκουσε. 'Η κόμησσα ντὲ Λαβαρλιέτ εἶνε πολὺ βαρεῖα ἄρρωστη. Σήμερα μάλιστα ἤρθε ὁ ἴδιος ὁ γιὸς της καὶ μὰς παρακάλεσε νὰ της στείλωμε μιὰν ἀδελφὴν γιὰ νὰ τὴν περιποιηταί καὶ νὰ της κρατᾷ συντροφιά...

...Μά...εὐδὲ εἶσαι κατὰλωσημ... Τι ἔχεις ; Τι ἔπαθες ;

— Πράγματι σὸ πρόσωπο τῆς ἀδελφῆς Μαρίας εἶχε ἀπλωθεὶ ξαφνικὰ τὸ χρώμα τοῦ θανάτου. Τὰ μάτια της εἶχαν πάρει μιὰ πορὰ-ξενὴ γυαλάδα καὶ τὰ χέρια της ἔτρεμαν. Κάνοντας ἐντούτοις μιὰ μεγάλη προσπάθεια κατώρθωσε νὰ χαμογελάσῃ βεβιασμένα :

— Δὲν ἔχω τίποτα, Μητέρα μου... Δὲν ἔχω τίποτα. 'Υποφέρω ἀπὸ τὴν καρδιά μου... Κάπου-κάπου μὲ πιάνει ἕνας παλμός καὶ μὲ βασανίζει μερικὰ λεπτά... Δὲν εἶνε τίποτα... μοὺ πέρασε...

— Πρόσεξε, ἀδελφὴ Μαρία, μήπως εἶσαι ἄρρωστη καὶ δὲν μπορέσης ν' ἀνθέξης ἐκεῖ πού θὰ πιάς...

— 'Οχι, ὄχι ! εἶμαι καλύτερα. Θὰ πάω... Καὶ πότε πρέπει νὰ φύγω ;

— Σήμερα τὸ ἀπόγευμα. 'Εχεις καιρὸ νὰ ἐτοιμασθῆς ! Μόλις φάμε θὰ ἔλθῃ ἕνα αὐτοκίνητο νὰ σε μεταφέρει στὴν ἑπαυλὴ τῶν ντὲ Λαβαρλιέτ ! Σὺμφωνοί !

— Μάλιστα, Μητέρα μου, Σὺμφωνοί. Πηγαίνω νὰ ἐτοιμασθῶ.

'Η ἀδελφὴ Μαρία ἀπὸ ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμὸ, βῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς 'Υγουμένισσας καὶ διευσθύνθηκε σὸ κελλὶ της. Μόλις μῆρες μέσα ἔπασσε ἐξαντλημένη σὲ μιὰ ψάθινη πολυθρόνα καὶ ἔφερε τὰ χέρια της σὸ πρόσωπο :

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! ψιθύρισε μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Δόσε μου τὴ δύναμη νὰ ξεχάσω ὅλες αὐτὲς τὶς φρικτὲς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος...

...Μά πῶς, πῶς μπορούσες νὰ ξεχάσῃ ἡ δυστυχημένη τὴν τρομερὴ αὐτὴ περιπέτεια τῆς ζωῆς της ;...

Χρόνια τώρα πάλευε μὲ τὶς ἀναμνήσεις αὐτὲς, χρόνια προσπαθοῦσε νὰ ξεχάσῃ... Μὰ τίποτα ! Τὸ παρελθὸν κάθε ἡμέρα ξυπνοῦσε πλὴ ἑσπῶδὸ μέσα της. Δὲ μπορούσε ποτε νὰ ξεχάσῃ τὴν εὐτυχισμένην ἐκείνην ἐποχὴν πού, μικρὴ ἀκόμα, πῆγαινε κάθε μέρα σχεδὸν στὴν ἑπαυλὴ τῆς φίλης της, Λάουρας ντὲ Λαβαρλιέτ, στὴν ἴδιαν ἐκείνην ἑπαυλὴν, στὴν ὁποία ἐστέλλετο σήμερα, τόσο μοιραία, τόσο ἀπροσδόκητα.

'Εκεῖνον τὸν καιρὸ ἦσαν ἀκόμα συμπαθεῖς τριες σ' ἕνα ἰδιωτικὸ σχολεῖο. Μὲ τὴ Λάουρα συνεδέοντο μὲ μιὰ στενὴ φιλία. Κάθε ἀπόγευμα σχεδὸν ἔπρεπε νὰ φύγουν μαζί ἀπ' τὸ σχολεῖο καὶ νὰ πᾶνε σὸ σπίτι τῆς Λάουρας ὅπου οἱ γονεῖς τῆς φίλης της τὴν ὑποδέχοντο μὲ μεγάλη καλωσύνη. Ἐκεῖ ἡ 'Ελένη πρωτογνώρισε καὶ τὸν ἀδελφὸ τῆς Λάουρας, τὸν Γκυ, πού ἦταν ἀκόμα φοιτητὴς σὸ Παρίσι. Εἶχε ἔλθει γιὰ νὰ περάσῃ τὶς διακοπὲς σὸ σπίτι του.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἡ 'Ελένη ἀντίκρισε τὰ μάτια τοῦ Γκυ αἰσθάνθηκε μέσα της ἕνα παράφορο, ἕνα φλογερὸ αἶσθημα. 'Ο Γκυ δὲν ἔμεινε ἀδιάφορος. Τὴν γάγλησε κ' αὐτὸς μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῶν 20 χρόνων του.

— 'Ελένη, τῆς εἶπε μιὰ ἡμέρα πού εἶχαν μείνει μόνοι στὸν κῆπο. Σ' ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ γίνῃς γυναίκα μου. Δέχεσαι ; Θὰ τὸ εἶπῶ καὶ στοὺς γονεῖς μου. Δὲν κατάγεις βίβια ἀπὸ οἰκογένεια εὐγενῶν, ὅπως ἐγώ, μὰ αὐτὸ μοὺ φαίνεται πῶς δὲν θ' ἀποτελέσῃ ἐμπόδιο στὴν ἐνωσὴ μας.

***

Δυστυχῶς ὅμως οἱ γονεῖς τοῦ Γκυ ντὲ Λαβαρλιέτ ἔμειναν ὡς τὸ τέλος ἀνένδοτοι. Ὄστε ν' ἀκούσουν κ' ἂν δὲν ἤθελαν γιὰ τὸν γάμο αὐτὸ τοῦ γιουῦ των...

'Η 'Ελένη σάν τὸμαθε ἀρρώστησε ἀρρώστησε βαρὰ... 'Ο Γκυ ντὲ Λαβαρλιέτ πάλι παντρεύτηκε λίγον καιρὸ κατόπιν, μὲ μιὰ κόρη γιὰ τὴν ὁποία δὲν αἰσθάνονταν τίποτα, ἀπολύτως τίποτα στὴν ψυχὴ του...

Κ' ἔτσι τὸ ἔρωτικό αὐτὸ ρομάντο πού ἄρχισε μὲ τόσες ἐλπίδες καὶ τόσα ὄνειρα, τελείωσε μὲ μιὰ σκληρὴ ἀπογοήτευση...

'Η 'Ελένη μάλιστα σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι, ἀποφάσισε νὰ κλειστῆ σ' ἕνα μοναστήρι. Ἦταν ἀδύνατο πιά νὰ ζῆσῃ μέσα στὸν κόσμο. Εἶχε χάσει ὅλες τὶς ἐλπίδες της. Δὲν ὑπόχευε πιά γ' αὐτὴν καμμιὰ χαρὰ, καμμιὰ εὐτυχία...

'Η μητέρα της ἔπασσε στὰ πόδια της, τὴν παρακάλεσε, τὴν ἰκέτευσε νὰ μὴν ἐπιμείνῃ στὴ σκληρὴ αὐτὴ ἀπόφαση πού εἶχε πάρει :

— 'Οχι, ὄχι, μητέρα μου, ἀποκρίθηκε μὲ δάκρυα ἡ 'Ελένη.

Δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ. Μόνο ὁ θεός, μόνο ἡ θρησκεία θὰ μπορούσαν ἴσως νὰ χύσουν λίγον βάλασμο στὴν ψυχὴ μου.

Καὶ ἔφυγε. Στὸ μοναστήρι αὐτὸ ἔμεινε τώρα δέκα χρόνια. Τὰ μαλλιά της εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀσπρίζουν...

Λίγους μῆνες μετὰ τὴ χειροτονία της, μιὰ ξαφνικὴ εἰδησις ἐτάραξε τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς της. 'Ο Γκυ ντὲ Λαβαρλιέτ εἶχε πεθάνει ἕνα βράδυ στὴν ἑπαυλὴ του ἀπὸ συγκοπή... Πόσο ἔκλαψε ἡ καὶ μὴν ἡ 'Ελένη γιὰ τὸ θάνατό του !...

'Ετσι ὁ τελευταῖος δεσμός πού τὴν ἔβωνε μὲ τὴ ζωὴ εἶχε κ' αὐτὸς κοπῆ ὑπότομα...

'Η 'Ελένη εἶχε ἀρχίσει κάπως νὰ ξεχνᾷ τὸ παρελθὸν ὅταν σήμερα ἡ ἀπροσδόκητη αὐτὴ πρόκληση στὴ βίλλα τοῦ ντὲ Λαβαρλιέτ, τὴν ὑποχρέωσε ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, νὰ ξαναπάρῃ ἐκεῖ γιὰ νὰ περιποιηθῇ τὴν ἄρρωστη χήρα τὸν κόμητις, τὴν γυναίκα ἐκείνην πού χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, εἶχε κλέψει τὴν εὐτυχία της, εἶχε συντρίψει τὴ ζωὴ της...

***

'Ηταν βράδυ. 'Η κόμησσα ντὲ Λαβαρλιέτ ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι της φαινότανε βυθισμένη σ' ἕνα βαθὺ λήθαργο... 'Ἐσφαγα ἀνοῖξε λίγον τὰ μάτια της. Δίπλα της ἦταν καθισμένη μιὰ μοναχὴ πού μόλις ἐκείνην τὴν στιγμή φαινότανε, ὅτι εἶχε μῆθ' ἐντὸ κάμαρά της...

— 'Αδελφὴ μου ! ψιθύρισε ἡ ἄρρωστη. 'Α ! ἦρθες ; ἦρθες ;...

'Η 'Ελένη σηκώθηκε καὶ πλησίασε τὴν κόμησσα.

— Μήπως θέλετε τίποτα ; ρώτησε.

— 'Οχι, ὄχι ! Σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου. Δὲν θέλω, δὲν θέλω τίποτε.

'Η φωνὴ τῆς ἔβωνε σιγὰ σιγὰ. Φαινότανε, ὅτι κάτι ἤθελε νὰ εἶπῃ, μὰ δίσταζε...

— Πῶς σὰς περιμένα ! Σήμερα τὸ πρωτὸ ἔστειλα τὸ γιὸ μου νὰ σὰς φωνάξῃ ! 'Εχω ἀκούσει πολλὰ καλὰ γιὰ σὰς... Θὰ μείνετε ἐ ; Θέλω νὰ μείνετε κοντά μου, κοντά μου... 'Εχω μεγάλῃ ἀνάγκη ἀπὸ τὴν συντροφιά σας...

'Η καρδιά τῆς ἀδελφῆς Μαρίας κτυποῦσε δυνατὰ. Δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ στὰ ὑποχρεωτικὰ αὐτὰ λόγια τῆς κόμησσας ντὲ Λαβαρλιέτ. Μερικὲς στιγμὲς σιωπῆς ἐπακολούθησαν. 'Η ἀδελφὴ Μαρία διέκρινε δίπλα σ' ἕνα μικρὸ τραπέζι μιὰ μὴν φωτογραφία.

— Θεέ μου ! ψιθύρισε μέσα της. 'Ο Γκυ ! εἶν' αὐτός !...

'Ἐνα κῆμα αἵματος ἔβαψε τὸ χλομὸ πρόσωπο τῆς μοναχῆς. Αἰσθάνθηκε μέσα της μιὰ δύναμη νὰ πιεθῇ τὴν ψυχὴ της. Τῆς ἔρχονταν νὰ πᾶσῃ στὰ γόνατα τῆς κόμησσας καὶ νὰ τῆς τὰ ἐξομολογήθῃ ὅλα, ὅλα !...

***

'Η ἄρρωστη ἀνοῖξε πάλι τὰ μάτια της καὶ κύτταξε σὸ πρόσωπο τὴν ἀδελφὴ Μαρία, πού καθότανε σιωπηλὴ δίπλα σὸ κρεβάτι της...

— Αἰσθάνομαι, ὅτι θὰ πεθάνω... ναί ! θὰ πεθάνω ἀδελφὴ μου... Κάποιο μυστικὸ, βασανίζει τώρα τελευταία τὴν ψυχὴ μου. Πρέπει ὅμως νὰ σὰς τὸ εἶπῶ... Ναί ! Πρέπει νὰ τὸ ἐμπιστευθῶ σ' ἑσένα πού εἶσαι μιὰ ἅγια γυναίκα καὶ μπορεῖς νὰ με συμβουλεύσης...

'Η μοναχὴ κτυποῦσε τὴν ἄρρωστη μὲ μιὰ ἔκφραση ἀπέριου κλωσύνης καὶ ἀγαθότητος.

'Η κόμησσα ντὲ Λαβαρλιέτ συνέχισε :

— Εἶνε τώρα ἕνας χρόνος πού ἔμαθα, ὅτι ὁ γιὸς μου ὁ Ροζὲ ἀγαπάει μιὰ φτωχὴ κόρη. Ζῆ μαζί της πρὸ τριῶν χρόνων... Ναί πρὸ τριῶν χρόνων !... Δὲν μπορεῖ νὰ τὴν παντρευθῇ, γιατί εἶνε βέβαιος, ὅτι ἐγὼ δὲν θὰ συγκατανεύσω ποτε σ' ἕναν τέτοιο γάμο. Κ' αὐτὸ μάλιστα οὐτε ἀντάχεται μὰ μοὺ πῆ ποτε τίποτε σχετικῶς. Γαὶ ὅμως ἀγαπιῶνται τόσο ! 'Υποφέρουν τόσο καὶ οἱ δύο τους ! Πονοῦν καὶ βασανίζονται γιατί εἶνε ἀναγκασμένοι νὰ ζοῦν κρυφὰ ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ νὰ μὴ ποροῦν νὰ φανερώσουν τὴν ἀγάπη τους. 'Απὸ τὴ στιγμή πού τὸμαθα δὲν ἔξερα τί νὰ κάνω. Πρέπει νὰ δεχθῶ αὐτὸ τὸ γάμο ἢ νὰ ὑποταχθῶ στὰ ἔθιμα τῆς οἰκογενείας τῶν ντὲ Λαβαρλιέτ καὶ ν' ἀρνηθῶ ;...

Στὰ χεῖλη τῆς ἀδελφῆς Μαρίας διεγράφη ἕνα μικρὸ χαμόγελο. Τὴ τραγικὴ εἰσωνία ! Πόσο τὴν ἐπληγναν αὐτὰ τὰ λόγια πού ἀκούεγε νὰ προφέρωνται ἀπὸ τὸ στόμα τῆς κόμησσας... Τὴ ἔπρεπε τώρα ν' ἀπαντήσῃ ;... Τὴ ἔπρεπε νὰ συμβουλεύσῃ τὴν κόμησσα ;...

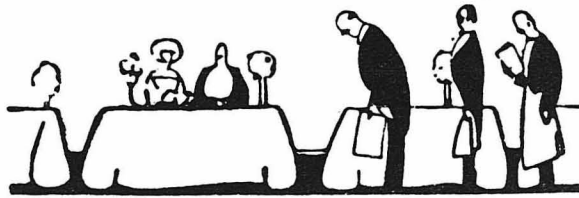
Χωρὶς νὰ θέλῃ αἰσθάνθηκε μέσα της μιὰ μυστικὴ φωνὴ νὰ τῆς λέῃ : « Πρέπει νὰ πῆς σ' αὐτὴ τὴ γυναίκα, ὅτι ἡ ψυχὴ σου πιστεύει χωρὶς καμμιὰ ἐπιφύλαξη... »

Καὶ καθὼς ἦταν καθισμένη σηκώθηκε ἀπότομα ἐπάνω καὶ εἶπε στὴν κόμησσα μὲ σοβαρὸ ὄφρος :

— Ἄν ἀγαπήσατε κάποτε στὴ ζωὴ σας, Κυρία μου, κ' ἂν νοιώσατε τὴν εὐτυχία σ' αὐτὸν σας τὸν ἔρωτα, μὴν ἀρνηθῆτε σὸ παιδί σας, μιὰ τέτοια μεγάλη χαρὰ... 'Οχι ! Μὴ σκεπτεσθε ὅστε μιὰ στιγμή !... Δεχθῆτε ἀμέσως νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ γάμος... Μὴν ἐμποδίζετε δύο ψυχὲς ἐρωτευμένες νὰ ἐνωθοῦνε... 'Εκεῖ ψηλὰ ὑπάρχει ὁ θεός

Μόλις ἡ 'Ελένη ἀντίκρισε τὰ μάτια τοῦ Γκυ.

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ

Σήμερα άνθροι, πουλιά, καρδιές χαρούμενα γιορτάζουν
δλα μαζί της 'Ανοιξης τὸ θάμα, μεθυσμένα
ἀπ' τὸ κρασί τὸ φλογερὸ τοῦ ῥήλιου, καὶ κυττάζουν
πρὸς τὸ οὐρανὸ τῆ γαλανῆ τῆ χώρα θαμπωμένα.

'Απ' τ' ἄσπρα σπείρια τοῦ χωριοῦ — περιστριῶν κοπάδι—
σταχτιδὸς καπνὸς ἠνθῶνται σὰν προσεγγίῃ στὰ οὐράνια
καὶ τὰ παιδάκια ἀφρόντιστα σὸ πρᾶσινο λειβάδι
σκορποῦν τραγοῦδια πλέκοντας λουλοῦδινα στεφάνια.

Μεθὰ ἀπὸ φῶς καὶ χρώματα τὸ βλέμμα τοῦ διαβάτη'
οἱ μεταλλοῦδες τῶν ἄνθων ρουφοῦν σκυφτιές τὰ μύρα
κι' οἱ παπαρῶνες ντροπαλές σαλεύουνε σὸ μπάτη
τὰ ματωμένα φύλλα τους, ντυμένες μὲ πορφύρα.

Κι' ὁ ὠχρὸς ποιητὴς πού στῆ θῆα τῆς 'Ομορφίᾳς πιστευεῖ
τὸ νοῦ του σήμερα κι' αὐτὸς ἀφῆνε στὸν αἰθέρα
μαζὶ μὲ τὸν κορδαλλὸ τὸ φτερωτὸ ν' ἀνέβῃ.
Γιορτάζουν δλα σήμερα τὴν 'Ανοιξὶ ἐδὼ πέρα...

Γ. Κοτζιούλας

ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ

J ques Th band

"Ὅταν παίζεις σὸ βιολί σου
μὲ τὸ μαγικὸ δοξαρί
"Ὅλο μέθυ κι' ὄλο χάρι
τῶν ἀγγέλων τοῦρανοῦ,
Στὴν ὀπέραντι γαλήνη
Τὴν ψυχὴ μας τὴν λαμπυρνεῖ
Λάμψη θεία κι' ἄμορνια
τοῦ μεγάλου Σου τοῦ νοῦ.

Οἱ δλόγικες Σου νότες,
ὦ ! τί θεῖες ! φεγγοβόλες !
Μαγεμένες εἶνε όλες
μὲ μὴ τέγγη μουσική !
Καὶ σὸν ἦχο τὸς μεθάει
'Η ψυχὴ μας καὶ πετάει
Πιὸ ἀνάλαφα νὰ τοῦσῳ
τὴν αἰθέρα μουσική !

"Ὁ ! τί θεοὺ μεγαλειο !
Γοργοφάνοντας σιά ἔψη,
Πῶσο μένει κάθε θλίψη
πὸ ποτ' εἶμας ἡ γῆ...
Σιγοκλείνοντας τὰ μάτια,
Στῶν ὄνειρων τὰ παλάτια
Μὲ τὴ μάγο μελωδία
παίνοεις ἔλους μας μαζή !

Μ. Σαριβαξεβάνη

~~~~~
πὸν προστατεῖ τὴν ἀγάπη...

Τὰ μάτια τῆς Κόμησας ἔλαμψαν ἀπὸ μιὰ παράξενη λάμψη. 'Η
κρυφὴ χαρὰ τῆς ἦταν βέβαια νὰ ἰδῆ τὸ γυῖο τῆς εὐτυχισμένο... Μὰ
ἡ οἰκογενειακὴ παραδόσεις : 'Ὁτὸσο τὴν σιγμὴ αὐτῆ τῆς παρου-
σιαζότανε ἡ εὐκαιρία νὰ χαιρῆσιν στὸν Ροζέ τὴν μεγαλύτερη χαρὰ τῆς
ζωῆς του...

'Απὸ τὰ μάτια τῆς Κόμησας ντὲ Λαβαρολιέτ κύλισε ἓνα δάκρυ
καὶ ἔξφυγε ἀπὸ τὰ στήθη τῆς ἓνας ἀναστεναγμὸς ἀνακουφίσεως...

- Ναί ! ψιθύρισε μὲ σβυσμένη φωνή... Ναί ! ἀδελφή μου. 'Ἐκεῖ
ψηλὰ ὑπάρχει ὁ Θεὸς πὸν προστατεῖ τὴν ἀγάπη...

Καὶ τὴν ἴδια σιγμὴ, μόλις τελείωσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἄπλωσε τὸ
χερὶ τῆς καὶ ζήτησε νὰ πιάσῃ τὸ χερὶ τῆς ἀδελφῆς Μαρίας.

Οἱ δυὸ γυναῖκες ἀντήλα-
ξαν μιὰ θερμὴ χειραψία...
Τὸ πρόσωπο τῆς Κόμησας
εἶχε πάρει μιὰ ἔκφραση γα-
λήνης; σὰν νὰ εἶχε ἐκπληρώσῃ
κάποιο ἱερὸ καθήκον...

- Σ' εὐχαριστῶ, ἀδελφὴ
Μαρία ! ψιθύρισε ἡ Κόμησ-
σα. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴ
συμβουλὴ σου. Σοῦ ὑπόσχο-
μαι ὅτι αὐριο τὸ πρωὶ θὰ
εὐλογῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ
χερὶ τὸ γάμο τοῦ παιδιοῦ
μου... 'Ο Ροζέ πρέπει νὰ
παντρευτῆ τὴ γυναῖκα πὸν
διάλεξε ἡ καρδιά του... Πρέ-
πει νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένος...

Alain Pelletier

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Ένας ξεγαρωμένος άνθρωπος ἔπερασε τρέχοντας μπροστὰ ἀπὸ
τὸ Σωκράτη. "Ένας ἄλλος τὸν ἀκολουθοῦσε κι' ἐφάναζε σὸ σοφὸ :
— Πιάστε τον, πιάστε τον.

"Ὁ «ἀπάντων ἀνδρῶν σοφώτατος» δὲν ἐκίνηθηκε.
— Εἶσαι κουφός ; τοῦ εἶπε ἔκτεινος πὸν κατεδίωκε τὸν πρῶτο,
δὲν μποροῦσε νὰ φράξῃ τὸ δρόμο σ' αὐτὸ τὸ δολοφόνο.

— Δολοφόνος ; Τί ἔννοεῖτε μ' αὐτὸ ;
— Νόστιμη ἐρώτησις. Δολοφόνος εἶνε ὁ ἄνθρωπος πὸν σφάζει.

— Εἶνε χασάπησις δηλαδῆ.
— Γεροῦξεκούτη. Θέλω νὰ εἶπῳ ἓνας ἄνθρωπος πὸν σκοτώνει
ἓναν ἄλλο ἄνθρωπο.

— Τότε θὰ εἶνε στρατιώτης.
— Ἴδεα δὲν ἔχεις βλέπω. "Ένας ἄνθρωπος πὸν σκοτώνει ἓναν
ἄλλο ὄχι στὸν πόλεμο, ἀλλὰ στὴν εἰρήνη, μέσα στὴν πόλι.

— Κατάλαβα. Θὰ εἶνε δήμιος.
— Εἶσαι ἔντελῶς ἔσο. 'Ἐννοῶ ἓναν ἄνθρωπο πὸν σκοτώνει ἓναν
ἄλλο στὰ καλά καθούμενα γιὰτί εἶσαι τὸ θέλει.

— Ἐμπῆκα. 'Ὁ ἄνθρωπος εἶνε γιὰτρός :

"Ὁ ἄλλος δὲν ἐπεχείρησε πειὰ νὰ ἐπιμεινῆ. "Ἐφυγε ἀπέλ-
πισμένος ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ τὸ Σωκράτη νὰ καταλάβῃ τί
εἶνε δολοφόνος.

***

"Ἡ κυρία Μ... μιὰ ὀραία ἀμαρτωλὴ προσπαθοῦσε πάντοτε νὰ
βρίσκειται ἐν τάξει ἀπέναντι τῶν κανόνων τῆς ἐκκλησίας χωρὶς νὰ
παῖῃ τὰ παραπατήματά τῆς. Μιὰ μέρα ὅταν ἐγύρισε ἀπὸ τὴν ἐκ-
κλησία, ὅπου εἶχε πάει νὰ ἐξομολογηθῆ τὴν ἐρώτησε ὁ ἄντρας τῆς.
— Τί εἶπες στὸν πνευματικὸ ;

— "Ὁχι πλουδαὶ πράγματα. Μ' ἐρώτησε ἂν σοῦ εἶμαι πιστὴ
καὶ τοῦ ἀπήτησα : Ναί ! "Ἐπειτα τοῦ ἐξομολογήθηκα, ὅτι λέω
διαρκῶς ψέμματα καὶ μοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ μεταλάβω !

***

"Ένας δοῦξ ἀπόγονος ἀρχαιοτάτης εὐγενοῦς οἰκογενείας εἶχε
κληθῆ σ' ἓνα γεῦμα, ὅπου παρευρίσκειτο καὶ ἓνας ἐπίσκοπος πὸν
ὄριπε τοῦξ τίτλους τῆς εὐγενείας του μόνον στὴν σπανία του ἀξία.
Αὐτὸς ὁ κληρικὸς ἐπροσπάθησε νὰ συμβουλευθῆ τὸν δοῦκα πὸν
ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῆ κάνοντας διαρκῶς πρόστυχα σκάνδαλα. "Αλλὰ
ὁ δοῦξ ἀδιόρθωτος καὶ αὐθάδης, ἐπεχείρησε νὰ τὸν ἀποστομώσῃ
μὲ αὐτὴ τὴ φράσι.
— Δὲν θὰ κάνετε ἄσχημα, ὅταν εἰσθε μαζί μας νὰ θυμᾶσθε τὴν
καταγωγὴ σας.

— Τὴ θυμᾶμαι, ἀπήτησε ὁ κληρικὸς. Καὶ μπορῶ νὰ σᾶς διαβε-
βαιώσω, ὅτι ἔάν εἴσατε σεῖς γυῖος τοῦ πατέρα μου, θὰ ἐφυλάγατε
γυροῦναι.

***

"Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ρουέν εἶχε προσκαλέσει σὲ γεῦμα τὸν
ποιητὴ Μαλέρμπ, ὁ ὁποῖος
μετὰ τὸ φαγητὸ ἀποκοιμή-
θηκε ἀπάνω σὸ τραπέζι. 'Ὁ
κληρικὸς μεταχειρίστηκε μα-
ταιῶς ὄλα τὰ μέσα γιὰ νὰ
τὸν ἐξυπνήσῃ. Στὸ τέλος φαν-
ταζόμενος, ὅτι θὰ τὸν συγ-
κινούσε τοῦ ελεπ.

— Λοιπὸν, ἀγαπητῆ μου
ποιητᾶ, δὲν θέλετε ν' ἀκού-
σετε τὸ λόγο πὸν θὰ βγάλω
ἀμέσως τώρα στὴν ἐκκλη-
σία ;

— Ὁ Μαλέρμπ ἀντίεισε τὸ ἓνα
μάτι, τὸ ξανάκλεισε καὶ εἶπε:
— Εἶνε ἀνοφελῆς, πα-
νιερώτατε... θὰ κοιμηθῶ βα-
θύτερα ἂν ἀκούσω τὸν λόγο
σας.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"
'Αληθινὸς ἐκδοτικὸς θρίκμβος
'Εξώφυλλο μὲ ὑπέροχον καὶ καλλιτεχνικωτάτην
ΤΕΤΡΑΧΡΩΜΙΑΝ !...
Εἰκοσιεπτά σελίδες γεμάτες θαυμασίας εἰκόνας τοῦ Θεοῦ Πα-
θους καὶ τῆς 'Αναστάσεως καὶ ἐκλεκτοτάτην ὄλην.
Συνεργασία τῶν γνωστοτέρων 'Ελλήνων λογιῶν κ. κ. Παύλου Νιρ-
βάνου, Διονυσίου Κοκκίνου, Σταμ. Σταμ., Χάρη Σταματίου,
Κώστα Φαλτάιτς, Κλέωνος Παράσχου, Σταμάου Μπράνια, Κωστῆ
Παλαμᾶ, Γεωργ. Δροσῆνη, Ρώμου Φιλύρου, Μήτσου Παπανικο-
λάου, Σπυρ. Παναγιωτοπούλου κ.λ.π. Ἐξῆς διηγήματα, Πασχαλινῆς
ἡθρογραφίης, Ἱστορικὰ πασχαλινὰ περιεργα, 'Ανεκδοτα, 'Αγιοταλιτᾶ, ἄστεια,
ἑλληνικῆς ἱστορικῆς σελίδος, ποιήματα, παραμῦθια κ.λ.π. κ.λ.π.

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»